

veret hele Udvalgets Mening, at, hvis man bevilger de 35,000 Rd., bevilges der foruden de 10 Procent, der er Tilfældet iaar, tillige 10 nye Procent." — Hvad den meget ærede Minister ytrede om Pengesforsendelser og Brevkort, føler jeg mig tilfredsstillt ved, idet han atter gjentog, hvad der allerede er skrevet af Statsrevisionen, at denne Sag vil blive nærmere overvejet ved Gjennemsynet af Postloven. — Det ærede Mindretal udtalte sig i Anledning af Panisferregatten „Danmark“s Salg. Jeg skal for det Første bemærke, at, naar der staar i Mindretallets Betænkning, at Staten har havt en ren Indtægt af ca. 264,000 Kr., da trænger dette Tal til en ikke ringe Berigtigelse; thi der maa naturligvis fradrages Halvdelen af Mellemandens Kommission samt Honoraret til en Retshyndig, 1,000 Kr., og derved bliver Summen reduceret fra 264,000 Kr. til 173,000 Kr. (Modsigelse.) Skulde jeg være i Bidsfarelse heri, haaber jeg, at jeg bliver oplyst derom. Med Hensyn til det næste Punkt, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den omtalte Mellemand var solid for et saadant Betsøb, som her er Tale om, tror jeg dog, at man er berettiget til at tage Hensyn til det Firma, som staar bagved Mellemanden, et Firma i London, som, efter hvad jeg tror at vide fra en temmelig paa-lidelig Kilde, er saa solidt, at, hvis man skal vurdere det efter Millioner, bliver det ikke et Par Millioner Kroner, men et Par Millioner Pund Sterling. Med Hensyn til det tredje Punkt, om at Regjeringen neppe kunde have tvunget Mellemanden til at tilbagebetale Halvdelen af Kommissionen, ved jeg ikke, om det ærede Mindretal har overset, at der findes Side 81 i Statsrevisionens Betænkning nederst paa Siden en skriftlig Forhandling, ifølge hvilken han havde forpligtet sig til at tilbagebetale den. Med Hensyn til Honoraret for den Retshyndige indrømmer jeg, at det lige overfor de store Summer, der her er Tale om, er en forholdsvis ubetydelig Sum. Jeg tror nu rigtig nok, at der var andre Grunde, der gjorde sig gjældende, end dem, det ærede Mindretal har omtalt i sin Betænkning; men disse Grunde ere af en saa privat Natur, at jeg ikke skal fremdrage dem. — Den næste Bemærkning, hvortil jeg skal lymte en kort Besvarelse, angaar hvad den ærede Indenrigsminister udtalte i Anledning af, at der for Kontoen til Præmier for ypperlig Dyrkning af Husmandslobder er udbredt en Afhandling af en bekendt Mand blandt Husmandsbefolkningen, og han forklarede, at Grunden til, at man havde fortsat dermed, efter at Statsrevisionen en Gang havde gjort opmærksom derpaa, var, at det var passeret uden Indvending. Jeg tror ikke, at det er en tilstrækkelig Undskyldning. Det maa vistnok være nok, naar Statsrevisionen gjør en Bemærkning; naar den saa findes fyldestgjørende, bør denne tages til Følge, selv om Rigsdagen lader Sagen passere uden Indvending.

Den Udtalelse, der faldt fra den ærede Minister angaaende den grønlandske Handel, var for mig tilfredsstillende, og jeg haaber, at Statsrevisionen vil faae Leilighed til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal i et følgende Aar. — Det Samme gjaldt et Punkt, jeg glemte at omtale, angaaende Postmesteren i Korsør.

Jeg skal dernæst henvende mig til den ærede Kirke- og Undervisningsminister. I Anledning af, hvad her staar om Medhjælpssummen, stillede den ærede Minister sig paa et historisk Udgangspunkt, men medens den ærede Minister stillede sig paa et historisk Udgangspunkt med Hensyn til, hvorledes Medhjælpssummen er bleven til, saa har Udvalgets Flertal stillet sig paa et andet Standpunkt og undersøgt, hvad der var Forudsætningen ved Afstemningen. Det er en Slags Overenskomst, som maa siges at have fundet Sted mellem den daværende Indenrigsminister og Thinget, og dersom man ikke havde troet paa en saadan Forudsætning, saa er det vel muligt, at Betsøbene ikke vare bleve bevilgede; men jeg skal særlig betone, at jeg ikke tror, at det historiske Udgangspunkt er berettiget her, fordi det ikke dreier sig om de oprindelige Medhjælpssummer, men netop om Tillæg dertil, og den særegne Anvendelse, der skulde gjøres af disse Tilleg. Jeg tror, at det er en væsentlig Forskjel, som man ikke kan se bort fra. Desuden maa jeg gjøre opmærksom paa, at det nye Tilleg for Finantsaaret 1874—75, som er omtalt i Flertallets Betænkning, ikke blev vedtaget, og at man derfor maatte lade det gamle træde i Kraft, og at det selvfølgelig er aldeles berettiget, naar man med Hensyn til Fordelingen anvender Reglerne for det gamle Tilleg; for at faae et Holdpunkt i den Henseende skal jeg oplæse en lille Udtalelse, som faldt fra den meget ærede daværende Justitsminister, der nu repræsenterer Viborg Amtis 2den Valgfreds (Klein). Han sagde nemlig; „Principet er ganske vist det, at saadanne Beskillingmænd eller mindre lønne Embedsmænd, som have 7—800 Rd. eller derover, ikke skulle have Del i denne Bevilling.“ Det er en Udtalelse, der findes i Forhandlingerne for Samlingen 1872—73 Sp. 4599. (Rimestad: Ja!) Det ærede Mindretal siger: Ja, men saa har det ærede Medlem ikke hørt, at jeg gjorde opmærksom paa, at man nødvendig maatte holde sig til den tidligere Regel. — Dernæst omtalte den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvoefenet meget udførlig de Bemærkninger, som ere gjorte om Udgifterne paa Restancekontoen, og holdt et Foredrag om Betydningen og tilbørlig Nødvendigheden af Udgifter paa Restancekontoen i det Hele, hvilket Foredrag meget interesserede mig, og som jeg glæder mig til senere at skulle kunne læse i Tidenden. Men jeg tror, at den ærede Minister, som her gjør sig til Defensor for en Sag og selvfølgelig maa stille sig paa et noget ensidigt Standpunkt, vil indrømme mig, at det aldrig er ønskeligt mere end nødven-